

YLÖS HELVETISTÄ

KIRJ. KONRAD LEHTIMÄKI
(Jatk. edell. num.)

Silloin tohtori B:n majesteettillinen vartalo kohottautui taas puhujalavalle. Hän pyyhkäisi hätäisesti pitkää, vaaleata partaansa, ja hänen lihavissa, terveenpunakoissa kasvoissaan kuvastui mielenliikutus ja tuska:

— Rakkaat ystävät, veljet! — huusi hän lempeällä, voimakkaalla äänellä. — Pysähtykää! Alkää alkako väkivallan töillä, veritöillä! Verilammikkojen hoittamalla maalla ei vellejden ja rauhan ihana tempelli pystyissä! Se täytyy rakentaa totuuden ja oikeuden perustukselle.

Kuului harmistuneita ja pilkallisia huutoja:

— Lopettakaa lorunne!
— Menkää Haagiin ilvemään!
— Siellähän on jo "ihana rauhan tempelli..."

— Alas sieltä!
Puheenjohtaja koputti vasarallaan, huolet taukoivat ja puhuja jatkoi aivankuin haltioituneena:

— Nyt voimme oikeudenkin aseilla, sillä he ovat antaneet meille kaikkein tehokkaimman sellaisen; heidän rikoksensa! Ystävät! Ajatelkaa: jos meidän kätemme ovat puhtaat, niin me voimme sormella osoittaa huutoa: tuossa ovat pyövelt. Ja se huuto on kalkku maan äärestä toiseen! Ja yhä useammat vaikutusvaltaisetkin miehet alkavat ymmärtää militarismien rikoksellisen kauheiden ja liittyvät rauhannaatteen kannattajiin. Ja ellemme vielä tällä kerralla voittaisi oikeuden aseilla, niin odotetaan vielä...

Marcuksen mieleen lensähti ne hirmuiset väkivallanteet, julmuudet ja vääryydet, joita toiselta puolen oli taukoamatta harjoitettu; hän muisti sodan ja väkivallan lukemattomat uhrit siellä kotona, muisti ne kolme miljoonaa poltettua ihmistä — ja hän alkoi vihata tuota miestä. Kiduttavan elävästi näkee hän taas palaneet, klemurtelevat lapset, miellpuolet... Antoniuksen Aurellan, kaikki...

Muta tuo uljas hyvinvoiva mies oli joutunut miltei hurmaustilaan. Hänen suuret, siniset silmät loistivat, kun hän yhä uudelleen vakuutti totuuden ja oikeuden voittavan; hän kielsi ajattelemastakaan väkivaltaa ja kostoa. — Ne jotka ovat syölyisiä sotiin ja väkivaltaisuuksiin, saavat kyllä rangaistuksensa; he joutuvat vastamaan rikoksistaan historian tuomion edessä! — Mutta me olemme silloin puhtaat!

Nyt nousi sellainen meteli, että puhuja vaiken hämmästyneenä. Kun hän näki heiluvia, uhkaavia nyrkkejä, ilmestyi hänen jaloille kasvoilleen kärsivä ilme ja hän lähti paikalleen.

Nyt nousi puhujapaikalle miltei yhä komea valkotukkainen professori. Hän huomautti, ettei kuulunut mihinkään ryhmään eikä puolueeseen, koska ne ehkäisevät yksilöllisyyden kehitystä, mutta hän oli aina ajatellut suosiollisesti sosialismista ja varsinkin rauhannaatteen perustusta tämän useita eri puolilta.

Hän vaiken, silloin miettivästi partaansa ja jatkoi sitten juhlallisen surunvoittoisesti:

— Kun eilen näin kaiken sen arvokkaan tyyneyden, jolla kaikki suoritettiin, tuntui minusta, että maailmanrauha on mahdollinen. Mutta kuullessani miten raaka taistelu vielä raivoa parhailaan monella tuholalla, ja varsinkin seurattessani tätä kokousta, olen minä pukeutakin taas tullut sangen pessimistiseksi maailmanrauhan suhteeseen... Minun täytyy vakavasti epäillä, saadanko sitä vuosisatoihin. Sillä tämäkin kokous on osoittanut, että ihmisluonto sittenkin on paha, kostonhaluinen, vallanhimoinen, sekä myöskin — raaka. Ja niinkuin kuin nämä ilmenevät ihmisluonnossa,

eivät sodat loppu. — Hän tarkasti asiaa sielutieteen ja filosofian avulla, kehittäen sitä monilta eri puolilta, tulien pääasiassa samoihin tuloksiin kuin arvoisa edellinen puhuja. — Ihmiset on siis kasvatettava paremmiksi, jalommiksi, saatava ymmärtämään että ihmiselämän hävittäminen on rikos luontoa vastaan, joka varmasti kostaa itsensä niin kansoille kuin yksityisille — vasta silloin nousee rauhan aurinko ihmisyyden taivaalle...

Taas kiihtyi meteli korviasärkeväksi. Professori loi ankaran ja tuomitsevan silmäyksen joukon yli, mutta kun ei tästä ollut apua astui hänkin alas puhujalavalta.

Miltei samassa kohottautui puhujalavan reunan yli paljas, kulmikas pää, silmäksi ajellut kulmikkaat kasvot. Ja meteli muuttui äkkiä innokkaaksi käntäputukseksi. Hän kumarsi hukan, ja kun hän otti riitt enääntään, näkyi hänen terävissä silmissään jotain kovaa ja pilkallista.

— Minä en olisi nyt mielelläni edellisen puhujan tilalla! — kuiskasi Marcuksen toveri hymyillen ja ilmoitti että uusi puhuja oli eräs sosialistinen professori.

— Ensinnäkin pyydän kahdelle edelliselle puhujalle lausua hartaitman kiltollisuuteni erässä suhteessa nautintorikkaita hetkiä! — lausui puhuja kirkkaalla, kuuluvalla äänellä ja kumarsi hieman. Hän vaiken hetken, ja kaikki katsoivat häntä iloisella, uteliaalla jännityksellä.

— Kaiken vanhan ja alkuperäisen ihailija on joutua epätoivoon nykyään, jolloin kaikki muuttuu. Kesinnöt muuttavat yhtämittaa taloudellista elämää ja tuotantotapoja, huomattavat tosiasiat teteitä. Ja ankara elämä pakottaa lait, uskonnot ja aatteet taukoamatta muuttamaan muotoaan; järvet ja joet, vuoret, vieläpä raamatutkin muuttuu hiljalleen...

Pidätettyä naurua.
— Sentähden tunsin äsken syvää, hämmästyksensäkaista ihailua, kuullessani kerrankin jotain ikuisia, muuttamatonta. Sillä minä en ole kymmenen vuoteen kuullut rauhannaatetta niin puhtaana alkuperäisenä kuin äsken. Mieleeni tuli kallis jalokivi, jota eivät maalliset myrskyt voi vähääkään muuttaa. Yhteiskunnat, valtiomuodot ja avaruudessa kiitävät maailma muuttuvat, mutta se ei muutu — siihen ei pysty mikään! Niin lujaa aatetta täytyy ihaila!

Hän oli niin kunnioitettavan juhlallinen, että koko sali kihiä pidätetyistä naurusta. Sitten hän rypsitti korkeata otsaansa ja lausui aivankuin sunvoittoisesti:

— Samalla en voi olla mitä ankarimmin moittimatta läsnäolevia siitä, että he arvoisalta virkaveljeltäni ovat ryöstäneet hänen ihanaan uskonsa. Tosin he ovat saaneet rangaistuksensa; olisitte ehkä saaneet maailmanrauhan näinä päivinä, mutta nyt saatte katkerasti katuen odottaa sitä 300—400 vuotta...

— Mutta... herra professori, minä... keskeytti ensimmäinen professori tulkittomasti ja nousi seisomaan paikallaan.

— Millä voin teitä palvella, rakas virkavelji? — kysyi puhuja teennäisen kohteliaasti; hänen olemuksensa muistutti notkeata, äärettömän taitavaa miekkailijaa...

Nyt kuului tuhansista suista valtava naurunpurskahdus, ja kiusattu professori vääntelehti tuollillaan niinkuin se olisi ollut keskiaikainen kidutuspenkki.

Muta tuo hirveä mies ei vielääkään heittänyt. Ilman valmistelua alkoi hän vakavalla äänellä puhua:

— Suuri valtamerilaiva tuhansine matkustajineen oli hukkamaisillaan hirmumyrskyn kynsien. Peräsein ei enää torellut, vuorenkorkuiset aallot paiskelivat laivaa koston, kaikki näytti jo olevan loppussa — mutta silloin laiva ajautuikin erästä saarta kohden. Sen suojassa alkoi peräsein taas toimia; laiva pysähtyi, ja epätoivon vallaasa:

Punaseen Kuukauden Punanen Armeija

Lännellä, Toverin ja Toverittaren varsinaisessa piirissä olemme viivytäneet Punaseen Armeijan hyökkäyksen asettamista VAPUN, toukokuun ensimmäisen päivän läheiseen aikaan. Nyt on se aika käsillä! Nyt meidän puna-armeijamme siis hyökkäköön hyvässä järjestyksessä koko lehtiemme levenemisalueella.

MITÄ ON PUNASEN ARMEIJAN TEHTÄVÄ?

Punaseen Armeijan on tehtävä *Punaseen Kuukauden aikana* punasta työtä. Pääasiallisimpia kohtia siitä työstä mainittakoon: jokainen armeijaan liittynyt hankkii yhden uuden tilaajan Toverille eli Toverittarelle taikka molemmille; hankkii uuden jäsenen järjestöömme, paikalliseen osastoonsa jäseneksi liittämisen kautta, selittää Amerikan Työväenpuolueen tärkeyttä, vallankumouksellisuutta ja jokaisessa suhteessa sitä pyrkii edistämään kaikella tarmolla; kiihottaa, innostaa vappujuhliimme ottamaan osaa; huolehtii vappujuhilla että kaikki lehtiemme juhlanumerot, joita on tilattu vapaasti jaettavaksi, tulevat huolella jaetuiksi ja uhraa jokaisessa suhteessa voimansa puolueen edistämiseksi; huolehtii ja valvoo erikoisjuhla- ja julkaisujen, kuten VAPUN ja LASTEN KEVÄÄN hyvästä levittämisestä — myynnistä, ja ettei yksikään työläiskansalaisemme jäisi vailla siitä, mitä järjestömme voimilla kyetään valistustyön eduksi tarjoamaan. Siinä pääasiallisimmat tehtävät lyhyesti sanottuna. Ne ovat otettava työlle jokaisen Punaseen Armeijaan liittyvän toverin ja toverittaren.

KUKA ON KELVOLLINEN PUNASEEN ARMEIJAAAN?

Punaseen Armeijaan on kelvollinen jokainen luokkataistelulle vilpittön mies taikka nainen, jokainen nuorukainen ja harmaahapsinen vanhus, jonka mieli palaa ja sydän sykkii sorretun köyhälistön asialle; voittoa ja paljon uhranneen proletariaatin jo suoritettuihin vallankumoustaisteluihin ja sen taisteluiden tukemiselle tulevaisuudessakin. Kukapa rehellinen aatteemme kannattaja kieltäisi voimansa yhden kuukauden aikana asialta, jonka puolesta miljoonaiset joukot Euroopassa ovat monet vuodet jo tinkimättä taistelleet? Kenellä olisi kylliksi hävyttömyyttä ylimielisesti sivuuttaa tämä asia silloin, kun näemme että toverimme Euroopassa ovat vuosia — vielä haavoissaankin — marssineet kohti vihollistaan? Kuka on julkea konna, joka ivalla ottaa vastaan tämän mailmanlaajuisen murhenäytelmän, miksi mailman imperialismi on muodostanut esim. Neuvosto-Venäjän köyhälistön toiminnan?

PUNASEN KUUKAUDEN AIKANA

tulemme jatkuvasti julkaisemaan jokaisen velvollisuutensa täyttäneen toverin ja toverittaren nimen.

Kun jokainen toveri ja toveritar tekee kaikki mitä voipi, niin silloin ainakin säilytätte yhden kalleimman: omantunnon rauhan. Olemme vakuutettuja, että länsipiirissä saavutetaan huomattavat tulokset *Punaseen Kuukauden aikana*, joka on alettava yht'aikaa koko alueellamme.

Ensimmäisenä Punaseen Kuukauden puna-armeijan toimitsijana on ilmottautunut toveritar Anna Elo, Portlandista, Ore., lähettämällä Toverittarelle kolme vuosikerran tilausta. Samalla hän ilmoittaa, että haluaa kuulua Punaseen Kuukauden Punaseen Armeijaan. Tästä voivat ottaa esimerkkiä monet, hyvin monet miehet ja naiset. Kuinka monta nimeä saamme julkaista ensi viikolla, j.n.e. seuraavilla viikoilla?

Toveruudella:

TOVERIN LEVITYSOSASTO, Box 99, Astoria, Oregon.

kapteeni lähetti perämiehen tarkastamaan rantaa. Ja kun tämä hetken kuluttua reipaltten merimiesten soitutamana palasi, huusi hän iloisesti:

— Hei! Kaikki hyvin, herra kapteeni! Veneet pääsevät lihes sudan metrin päähän rannasta ja siitä on helppo kahlata silloista santapohjaa myöten rantaan... Käskettekö laskea veneet vesille?

Silloin kapteeni alkoi repliä tullaan ja huusi värisevällä äänellä...

— Ei, ei koskaan! Etkö sinä ihminen ymmärrä, että minun täytyisi kastaa jalkani?

Matkustajat pyysivät ja rukollivat, että kapteeni laskisi heidät saarelle. Mutta tämä ähky kauhusta väärinein kasvoin:

— Rakkaat ystävät, te ette tiedä, mitä vaaditte! Ajatelkaa että minulle, minulle voisi tulla nuha! Ja teille myös! Ehkä löydämme toisen saaren, jossa pääsemme maihin kuivin jalojin...

Laivalla syntyi tavaton sekasorto. Miehet pyysivät hartaasti päästä maihin naiset ja lapset heittäytyivät sydäntänsärkevästi itkien kapteenin eteen, ja eräs nuori nainen sylki hänen polviin, valkeroiden kauhun ja epätoivon vallaasa:

— Herra... minulla on kolme pienokasta... ja tuolla ulapalla on niin hirvittävä... Laiva uppoaa siellä... he kuolevat! Minun pienet, viattomat pienokaiseni...

Itku ja rukoukset yltivät. Mutta silloin kapteeni ojensi kätensä ja huusi juhlallisesti ja lohduttavasti lempeällä äänellään:

— Rakkaat, minun rakkaat ystävieni! Te ette ymmärrä... Mitä se merkitsee — vaikka kuolettekin, kun te vain saatte kuulla kaivin jaloin? Perämies: käänää nopeasti ulapalle!
(Jatk.)

UUSIA ROMAANEJA

Rikos ja Rangaistus	1.25
Rakkauden oppikirja75
Tilhenpäätä Lukemassa40
Turman Talo60
Malva35
Vuosisatain Vaatimus	1.25
Historiallisia rakkauskirjeitä, Finne	1.25
Hänen salaisuutensa, Braddon ..	.60
Hänen äitinsä jumala, Runa	1.15
Avioliiton valinta, Reima	\$.45
Elämän manna, A. Bransen50

Toverin Kirjakauppa
Box 99, Astoria, Oregon.